

— Удряйте, братя! България изправена, настръхнала гледа вашитѣ дѣла! Тичайте! Оставете менѣ! Не се грижете! Оставете ме да умра щастливѣ! Победете! Напредъ. . . Пазете България! . . .

Всѣки неговъ викъ е новъ страшенъ гласъкъ къмъ неговитѣ войници, които забравяйки себе си извършватъ невъроятенъ подвигъ — тѣ разгромяватъ напълно врага. Къмъ 8 часа и половина, два червени ракети освѣтяватъ жървавото бранно поле и полковиятъ командиръ чувствуваше все още несломимата енергия на сливенци, той знае, че тѣ сж зовъ къмъ неприятеля да започне своето свети Витовско хоро, съ тежката си артилерия, която скоро заблъска Тжпата-чука съ страшно ожесточение.

Нашитѣ храбrecи се свиватъ изъ завладянитѣ окопи между топлитѣ неприятелски трупове. Изъ окопитѣ е пълно съ трудно изброима плячка. Две минохвъргачки, телефонни апарати, повече отъ хиляда пушки, нѣколко хиляди бомби, деветдесетъ сандѣка съ картечни патрони, за пушки и още какво не.

Едновременно съ ротитѣ, водени отъ доблестния и безстрашенъ майоръ Куртевъ, атакува и 3-а рота отъ 11-и полкъ и 3-та рота отъ 43-и полкъ, подъ командата на поручикъ Икономовъ, смуглестъ и жилавъ планинецъ, съ две подвижни и умни очи, той настѣпи, съ повѣренитѣ му бойци, съ обектъ Острата-чука. Мълчаливо и дебнишкомъ дветѣ роти се нахвърлятъ въ окопитѣ на сърбитѣ и въ ржкопашенъ кървавъ бой, почна една неவிжда разпря, която коства живота на много сърби. Суматохата на неприятеля е пълна и паниката взема своитѣ жертви. Нашитѣ смѣлчаци не издържатъ и почватъ да виктъ: Ура! Ура! На ножъ! Трепете тия кучета! Отъ съседнитѣ окопи почва кръстосанъ огънь върху атакуващитѣ, но той покосява и много врагове. Прислугата на дветѣ неприятелски картечници е надупчена съ жситѣ остри ножове на бойцитѣ. До една землянка е намушканъ командира на ротата и около него сж натъркаляни повече отъ петдесетъ трупа. Кръвта имъ тече и обагрюва поледения окопъ. Поражението тукъ е страшно. Падатъ 30 пленници въ наши ржце, две картечници, 1 минохвъргачка, едно планинско орждие остана между на-